

CE ROST AM?

**Descoperă și împlinește-ți
menirea vieții**

Aimen Klimmeron

**EDITURA MIX
BRAȘOV 2010**

Culegere și tehnoredactare: Mioara Asmarandei
Corectură text: Carmen Coroian și Corina Zamfir
Coperta: Sanda Arsene
Consilier editorial: Florin Zamfir

Autorul și editorul nu dau niciun fel de garanții exprese sau implicite referitoare la conținutul acestei cărți. Prin urmare cititorul își asumă întreaga responsabilitate pentru utilizarea informațiilor cuprinse în această carte.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KLIMMERON, AIMEN

Ce rost am?: descoperă și împlinește-ți menirea vieții / Aimen

Klimmeron - Brașov : Mix, 2010

ISBN 978-973-8471-88-7

159.923.2

Copyright © 2010 Aimen Klimmeron
All rights reserved.

Autorul multumește Muzeului Național George Enescu, Secția „Dumitru și Alice Rosetti Tescanu - George Enescu”, pentru rezidența oferită, deoarece în fostul conac al renumitei familii boierești Rosetti-Tescanu din satul Tescani a fost scrisă o parte din această carte. Puteți intra în dialog cu autorul folosind adresa: klimmeron@yahoo.co.uk

Copyright © 2010 Editura MIX
Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate Editurii MIX.

Pentru informații actuale și comenzi vizitați site-ul nostru:
www.edituramix.ro
sau contactați-ne la:
Tel.: 0720 499 494; fax: 0720 112 117
e-mail: contact@edituramix.ro

Tiparul executat la S.C. **YOLANS COM S.R.L.**
Brașov, Str. 13 Decembrie nr. 94 • tel./fax: 0268 545910
E-mail: office@yolans.ro

Cuprins

THEORA	7
Menirea și individul	11
Menirea și societatea	32
Menirea și universul	55
PRAXIS	89
Căutare (atitudinea)	93
Revelare (metoda)	114
Împlinire (calea)	139
POIESIS	167
Inaia	171
Almiro	190
Alejandro	218

THEORA

„Fiecare om are o menire de împlinit. Dacă uiți toate celelalte lucruri, dar știi asta, știi totul. Însă dacă știi orice altceva și uiți asta, nu știi nimic și vei fi trăit în zadar.”

~ Rumi ~

Summa

Fiecare om are o menire
Fiecare menire este unică și irepetabilă
O viață împlinită presupune împlinirea menirii
Menirea nu este una și aceeași cu activitatea sau
domeniul de activitate
Implică realizări concrete
Creativitatea este indispensabilă
Dorințele profunde ale sufletului arată calea

Înglobează ceea ce facem pentru alții
Este un act de manifestare a iubirii
Relațiile interumane pot ajuta, dar pot și împiedica
realizarea menirii
Menirea nu este întotdeauna sprijinită
sau răsplătită de societate
Nu există menire negativă
Menirea individuală ca parte a unei meniri de grup
Vremea marii transformări

Menirea nu este un Destin „pre-destinat” ci doar prefigurat
Ne integrează perfect în armonia Divină
Avem acces la toate resursele necesare
Asigură teren propice pentru evoluție
Menirea în viață este parte a menirii spirituale
Menirea spirituală este universală
Sensul este Cunoașterea Ultimă

Menirea și individul

1. Fiecare om are o menire

Marele poet și mistic sufit Rumi spunea:

„Fiecare om are o menire de împlinit. Dacă uiți toate celelalte lucruri, dar știi asta, știi totul. Însă dacă știi orice altceva și uiți asta, nu știi nimic și vei fi trăit în zadar.”

Cuvinte cu greutate ce au erupt cândva din inima unei ființe care a ajuns să călătorească în cele mai înalte sfere ale cunoașterii și existenței umane. Cuvinte simple totodată, ca oricine să le poată pătrunde noima. Așa sunt adevărurile fundamentale: simple și cutremurătoare. Și tocmai pentru că ne zguduie temeliiile, avem năravul să le exilăm peste granițele preocupărilor obișnuite ca pe o „persona non grata” – ca nu cumva să ne tulbure liniștea... liniștea mlăștinoasă a clișeelelor cotidiene. Nu ne plac asemenea cuvinte: sunt periculoase, ar putea dezvălui file incomode în tănuitele dosare ale vieții noastre. Ne-ar putea determina să recunoaștem că traiul nostru împovărat cu fel de fel de comodități și decorat cu dorințe deșarte, nu valorează cât credeam noi (sau cât ne-au convins alții) că valorează. S-ar putea să ne zdruncine credința în fortăreața concepțiilor despre lume și viață pe care ne-am construit-o cu atâta trudă și compromisuri. Dar odată ce ne-au contaminat, asemenea cuvinte nu pot fi dosite mult timp în cotloanele subconștientului. În zadar încercăm să le reducem la tăcere,

întemnițându-le ca pe niște răzvrățiți incomozi. Chiar și din acele adâncuri ele vor trimite valuri de neliniște care nu ne lasă să ne culcăm pe o ureche. Urechea noastră tainică, interioară, nu va rămâne prea mult timp surdă la mesajul lor. Putem încerca să ne apărăm interesele legănându-ne în iluzia că ele n-ar fi adevărate. Logica și rațiunea folosesc arme sofisticate în lupta împotriva adevărului, iar în mintea omului cu gândire superficială pot câștiga bătălii și pot obține victorii temporare. Dar aceste bătălii și victorii nu sunt altceva decât eforturile nătângului de a desființa soarele, ascunzându-se în gaură de șarpe.

Rumi continuă:

„Amintește-ți rădăcina divină a vieții. Dăruiește-ți viața Celui care este oricum Stăpânul respirațiilor și clipelor tale. De nu vei face asta, vei fi aidoma neghiobului care înfige un pumnal prețios în grinda bucătăriei sale, doar ca să-și agațe boarfele în el. Un cui de fier ar fi fost suficient pentru asta. Vei irosi entuziasmul prețios în mod prostesc, vei renunța la demnitate, la sensul vieții tale.”

Dacă știm că avem o menire de împlinit, știm totul, dacă nu știm asta, nu știm nimic. Câți oameni își trăiesc viața fără „să știe nimic”. Și cât de puțini sunt cei care știu acest „tot”. Pe ei îi recunoști ușor: radiază o tainică bucurie de viață în ciuda greutăților care îi împovărează uneori. Mulțumirea lor sufletească te impresionează și mai că te face invidios. „De unde, Dumnezeu, are omul acesta atâta putere?” Da, exact de acolo, de la Dumnezeu... sau Conștiința Cosmică... sau cum vreți să-o numiți. Acești oameni au descoperit ceva, o taină fundamentală, însăși taina vieții: au descoperit cum să-și acordeze bătăile propriiei inimi cu bătăile Inimii Universale. Pentru că împlinirea menirii înseamnă acordarea sufletului nostru la vibrațiile macrocosmice în felul în care ne este specific, pe o cale care este numai a noastră. Împlinirea menirii este bucuria de a lua parte la sărbătoarea sonoră a Simfoniei

Universale, la care și noi avem o partitură de cântat. Doar că partitura nu este scrisă dinainte – marea dramă și marea șansă a omului. Trebuie să o compunem potrivit talentului, experienței, capacităților noastre.

Și nu e bine să cântăm melodia altuia, dacă o facem, va lipsi din acest miracol de ansamblu ceva: tema noastră, pe care nimeni nu o va putea compune și cânta în locul nostru. Și pentru că nu avem acces la vreo partitură scrisă dinainte, trebuie să fim în permanență atenți la Marele Dirijor, care, prin bagheta lui magică, ne dă semne utile și prețioase... însă El ne ghidează doar, nu ne va obliga niciodată să facem ce avem de făcut. Aici este marea artă a vieții și marea încercare a omului: cum putem avea acces la ghidarea Dirijorului Suprem? Pentru că El, în marea Lui poftă de joacă, se ascunde din fața privirii obișnuite și trebuie să învățăm un alt fel de a privi pentru a-L putea zări. Din păcate, modul acesta de „a privi” nu se învață în nicio școală oficială. Doar școlile spirituale au reușit cât de cât, iar cele religioase încearcă din răspuțeri. Nu e o sarcină ușoară, pentru că majoritatea oamenilor nici nu vrea „să vadă”, nu vrea să cânte ceea ce ar trebui. Oamenii vor să fie „liberi”, să cânte ce vor ei, cum vor ei, eventual să-i facă și pe alții să le cânte în strună. Vor să fie proprii lor dirijori... Frumoasă aspirație! Doar că, pentru aceasta, trebuie să învețe întâi legile fundamentale ale muzicii vieții și să descopere secretele artei dirijării, iar asta implică să pună osul la treabă.

Muzica vieții își are legitățile sale. Trebuie să le cunoaștem și să ținem cont de ele când cântăm diferitele pasaje din partitura nescrisă a vieții noastre. Altfel, cacofonia pe care o producem ne face surzi la Simfonia Universală și la încântătoarele melodii ale altor vieți din preajma noastră. Arta cântatului împreună necesită multe abilități. Pe lângă măiestria instrumentistului trebuie să ne dezvoltăm capacitatea de a-i asculta pe ceilalți, de a ne modela linia melodică pentru a fi în acord cu melodiile

lor. Doar astfel vom putea obține acea sublimă armonie după care sufletul oricărui om tânjește. Și este o armonie dinamică. Nu ne putem baza pe șabloane, trebuie să fim mereu atenți, pe fază, spontani și creativi. Trebuie să învățăm „arta improvizației”. Asta presupune un oarecare efort, nu ne putem abandona lenei și comodității, dar rezultatul ne va răsplăti înmiit. Încântarea pe care o produc acele sunete prin care am reușit să prindem armonia, chiar și preț de câteva pasaje, nu se poate înlocui cu nimic altceva în viață. Acesta este secretul pe care l-au descoperit cei care pășesc pe calea proprie, cei care își împlinesc menirea. De aceea sunt mereu plini de energie, de credință și de un entuziasm molipsitor. Pentru ei viața nu este o luptă încrâncenată ci un act creator permanent. Cu toții suntem creatori – este soarta și moștenirea noastră divină. De noi depinde însă rezultatul pe care îl vor aduce aceste binecuvântate chinuri ale facerii: cacofonie sau armonie, dezgust sau încântare, suferință sau fericire.

2. Fiecare menire este unică și irepetabilă

„În sensul cel mai înalt, menirea sau rostul unei ființe umane reprezintă împlinirea tendințelor și energiilor divine care s-au intrupat în mod absolut unic și irepetabil în ființa noastră individuală, împlinire care este și țelul pentru care ne-am născut în aceste condiții spațiotemporale, sociale, familiale.”

Gregorian Bivolaru

Menirea este individuală, unică și proprie fiecărei ființe umane. Este „legenda noastră personală” cum spunea Paulo Coelho în „Alchimistul”. Nu există două meniri similare, precum nu există două ființe umane

identice. La nivel profund suntem unici – un fapt nespuse de neconvenabil pentru arhitectii societății, care, prin diferite ideologii și mecanisme sociale sofisticate, au încercat dintotdeauna să uniformizeze, să împingă oamenii în turmă. Demers diabolic în esență, menit să degradeze ființa umană către o formă de existență animală. (Adresez aici scuzele de rigoare simpaticeleor viețuitoare necuvântătoare, care surclasează adeseori prin anumite calități destule specimene ale regnului uman.)

Turma este formațiunea socială preferată de orice conducător abil. Ușor de strunit, ușor de manipulat, ușor de convins să legitimizeze prin vot „democratic” ticăloșii de dimensiuni naționale. Ceea ce se schimbă odată cu trecerea timpului sunt doar aspectul exterior al turmei și simbolurile folosite de experții în manipulare. Esența ei, uniformitatea, rămâne aceeași. Astăzi nu mai sunt la modă nici gloata lozincardă a revoluției franceze, nici hoardele naziste unite sub stindardul svasticii și nici uniformele muncitorești ale Chinei comuniste. Astăzi, mulțimea poartă veșminte cu însemnul zeiței Nike, frecventează cu o fervoare religioasă rețeaua de lăcașuri cultice ctitorită de McDonald și se adapă extaziat la sânul abundent al mamei Cola. În aceste condiții, a-ți manifesta identitatea, a-ți descoperi și împlini menirea aproape că devin acte antisociale. Cartea de față are intenția declarată de a vă instiga la acest act „antisocial”, de a vă stimula să vă descoperiți și să vă manifestați individualitatea, punându-vă în temă cu toate consecințele plăcute și neplăcute care decurg din el.

În ce constă această individualitate, specifică ființei umane? Ea se referă atât la componentele personalității noastre, cum ar fi talentul, cunoștințele, experiențele, temperamentul, înzestrările, înclinațiile, dorințele și aspirațiile, cât și la identitatea noastră mai profundă, cea de la nivelul sufletului, acel mod unic și specific prin care în noi se reflectă divinitatea. Combinația tuturor acestor

caracteristici, care este absolut unică și irepetabilă, ne face apți pentru împlinirea unei meniri specifice. Iar dacă noi nu împlinim acea menire, nimeni altcineva nu o va putea face în locul nostru. Și astfel acea potențială realizare va fi pierdută pentru totdeauna. Chiar dacă anumite realizări sau descoperiri, necesare din perspectiva evoluției omenirii, vor fi făcute până la urmă de către altcineva, vor fi totuși diferite de modul în care noi le-am fi putut înfăptui. Einstein spunea că Dumnezeu nu joacă zaruri cu universul. Într-adevăr, nimic nu e întâmplător. Dar, în același timp chiar în jocul său de cărți cu oamenii, Dumnezeu niciodată nu pune totul pe o singură carte. Pentru că ne-a înzestrat cu capacitatea liberului arbitru și, prin urmare, putem da greș oricând. Iar dacă o persoană nu face un lucru important, pe care ar fi trebuit să-l facă, până la urmă altcineva se va îndeletnici cu el. Dar acest altcineva o va face într-un mod diferit. Acea nuanță specifică a realizării noastre se va pierde oricum, dacă noi nu o vom împlini.

Cine altcineva ar fi putut scrie simfoniile lui Beethoven, sau picta ca Salvador Dalí. Gandhi, cu pregătirea și experiența lui, putea deveni un avocat de mare succes, iar Maica Theresa ar fi putut sta la o mănăstire toată viața să se roage pentru mântuirea sufletului. Viața pe pământ ar fi continuat și fără realizările unor asemenea persoane remarcabile, dar, cu siguranță, am fi fost mai săraci un pic. Și cine știe cum ar arăta acum lumea dacă majoritatea oamenilor și-ar fi împlinit sau și-ar împlini rostul în viață? Cu totul altfel și incomparabil mai bine. Ar fi mai fericită, mai aproape de o viață divină. Pentru că, în ultimă instanță, asta este împlinirea menirii: aducerea unei bucați de Dumnezeu pe Pământ.

Una din cauzele cele mai frecvente ale unei meniri neîmplinite este acea trăsătură pe care o avem în comun cu maimuțele: natura mimetică. Ne place să-i imităm pe alții. Mai ales pe cei care, într-un fel sau altul, ne fascinează. Vrei

să fii un om de succes ca Bill Gates și începi să imiți modelul lui de succes. Și apoi urmează un dezastru. Ajunși falit. Miile de cărți despre succes care au apărut în ultimele decenii, n-au adus nimănui succes, în afara celor care le-au publicat. Chiar dacă aplici strict modelele de reușită expuse, nu-ți vor aduce roadele râvnite pentru că este modelul altcuiva, pentru că au fost valabile în alte situații, în alte coordonate temporale, sociale. Nu este modelul tău. Cei care au obținut, totuși, anumite succese au reușit pentru că și-au găsit propriile modele. Aceste persoane ar fi avut succes și dacă nu ar fi citit nici un bestseller despre succes. Pentru că au avut capacitatea să utilizeze într-un mod creativ rezultatele experiențelor proprii și ale altora. A învăța lucruri utile și valoroase de la alții este un demers salutar, a copia mimetic pe un altul te împinge pe linie moartă.

Un text fundamental al înțelepciunii universale, *Bhagavad Gita*, ne spune: „Este mai bine să-ți urmezi propria menire, chiar dacă nu o împlinești perfect, decât să trăiești o imitație perfectă a menirii altuia.” Fiecare ființă umană, dacă dorește, își poate conștientiza înzestrările cu care a venit în această existență, înzestrări care o predispun în mod firesc către anumite acțiuni și tendințe comportamentale, și o fac aptă pentru anumite realizări benefice. Textul continuă: „Chiar dacă pieri împlinindu-ți propria menire este mai bine decât să trăiești imitând menirea altuia. Legea altuia este periculoasă.” Surprinzător, nu? Ce poate fi mai periculos decât să mori? Există atâtea exemple în istorie de oameni a căror menire a implicat sacrificiul ultim. Dar era vorba de moartea trupului, în timp ce sufletul lor a rămas viu și nealterat. Pe când, dacă nu-ți urmezi menirea, îți trădezi sufletul, iar această trădare este periculoasă, pentru că moartea sufletului este o moarte mai adâncă decât a corpului.

3. O viață împlinită presupune împlinirea menirii

Nu poți avea o viață împlinită și împlinitoare fără să-ți îplinești menirea.

Am întâlnit contabile care ar fi vrut să devină actrițe sau dansatoare. Își irotesc și astăzi zilele și frumusețea, priponite în fața calculatorului, fabricând bilanțuri. Mai fac câte o piruetă în fața oglinzii, în timp ce se îmbracă sau se dezbracă, atunci când nu le vede nimeni... Și se simt frustrate. Am întâlnit un psiholog care și-ar fi dorit să devină grădinar. Într-o bună zi, poate la pensie, cu siguranță va avea un peticel de grădină, cu atmosferă nostalgică, unde va trebălui toată ziua îngrijind plante și flori, dar asta nu va putea compensa bucuria pe care i-ar fi putut-o oferi priveliștea sutelor de oameni care s-ar fi plimbat încântați într-un parc superb, proiectat de el.

Am întâlnit un medic oftalmolog care ar fi vrut să fie profesor de educație fizică. Deși inteligent, este un medic mediocru și plictisit, pentru că nu-și iubește meseria. Probabil că ar fi fost un profesor foarte talentat și îndrăgit de elevi. Directorul unei prospere companii de software și-ar fi dorit să devină arheolog. Poate se va ocupa și de asta cândva, dar nu acum. Acum are alte lucruri „importante” de realizat. Trebuie să facă mai întâi bani, mulți bani, că „ăsta-i un hobby costisitor”. Iar când are câteva momente de răgaz, mai vizionează câte un film istoric. Să-și aline dorul. Dacă-i întrebi pe acești oameni de ce nu-și urmează chemarea inimii, îți vor răspunde, după un oftat prelung, ceva de genul: „Câștig bine, mi-am făcut deja o situație socială și, oricum, timpul a trecut, acum e deja prea târziu să schimb macazul.”

Am spus că menirea înseamnă manifestarea acelei energii divine care s-a întrupat în mod unic în ființa noastră. Dar ce este această energie? Este chiar matricea genetică subtilă din sămânța vieții noastre. Iar menirea este pomul

roditor sau floarea care în mod firesc ar trebui să răsară din această sămânță, spre bucuria și încântarea altora. A nu ne împlini menirea înseamnă a lăsa ca această minune divină să moară în fașă. Așa cum informațiile genetice din celulele corpului fizic fac să ne dezvoltăm într-un mod specific, când avem condiții prielnice, tot astfel și sufletul nostru are un cod genetic subtil, ce răspunde pentru dezvoltarea noastră interioară. Și această tainică sămânță va încolți, va înflori și va da roade doar dacă îi oferim un mediu corespunzător. Calea noastră proprie este mediul cel mai prielnic. Iar menirea împlinită este un pom doldora de fructe. Mulți se înfruptă din roadele ei. Servește ca o sursă de energie a vieții și oferă un prilej de încântare. Nu este oare un păcat, o crimă, să o lași să moară nefructificată? Cum te vei simți în momentul părăsirii acestei lumi, când conștiința te va întreba: „Ce ai făcut cu viața ta?” Ce îi vei răspunde atunci?

În tradiția Egiptului antic se spunea că ființa umană când moare și ajunge la poarta raiului, trebuie să răspundă la două întrebări: „Ai găsit bucurie în viață?” și „A fost viața ta un prilej de bucurie pentru alții?” Numai dacă poți răspunde afirmativ la ambele întrebări ai acces în rai. Nimic altceva nu este important, doar bucuria de viață. Cea proprie, dar și cea oferită celorlalți. Nici cât te-ai rugat, nici ce averi ai adunat, nici de câte ori ai fost la biserică, nici cât ai dat săracilor... doar câtă bucurie ai oferit și de câtă te-ai bucurat la rândul-ți. Este tot ceea ce contează.

Dar nu poți oferi altora ceea ce tu nu găsești în tine. Pentru a putea oferi bucurie celorlalți, trebuie să-ți oferiție însuși și nu este deloc ușor. Micile satisfacții ce vin din obținerea unui obiect personal sau unei poziții sociale dorite, nu sunt sinonime cu acea bucurie de viață la care fac referință aceste rânduri. Sunt doar palide satisfacții efemere cauzate mai degrabă de dispariția momentană a dorinței prin obținerea obiectului ei. Dar în secunda următoare o

altă dorință se naște și ne biciuiește să o urmăm. Lanțul este neîntrerupt.

Bucuriile sufletești cu adevărat durabile pot fi oferite doar de acele acțiuni și realizări care se reflectă ca bucurie în sufletele altora. Astfel cele două întrebări sunt practic una; nu poți răspunde cu „da” la una și cu „nu” la cealaltă. Este imposibil. Pentru că singura stare de fericire durabilă pe care o putem resimți, este cea pe care o naște în noi reflectarea, reîntoarcerea către noi a fericirii trezite în sufletele altora. Realizările concrete, produsele finite ale menirii noastre sunt lucruri care generează bucurie, încântare, satisfacție, fericire reală celorlalți. De exemplu îi vindecăm de boli, le oferim trăiri înălțătoare prin opere artistice, îi învățăm lucruri valoroase sau le punem la dispoziție descoperiri și invenții care le fac viața mai ușoară, mai plăcută. Dacă, prin ceea ce facem, creăm, realizăm, le oferim bucurie oamenilor și acțiunea aceasta ne oferă bucurie și împlinire totală și nouă, atunci suntem pe calea cea bună. Facem ceea ce trebuie. Ne realizăm menirea. Și, la amurgul unei vieți trăite astfel, vom putea răspunde conștiinței noastre iscoditoare la întrebarea „Ce-ai făcut cu viața ta?” cu sufletul împăcat. Precum faimosul psiholog Karl Gustav Jung pe patul de moarte: „Am făcut ceea ce a trebuit să fac. Nu regret nimic. Plec liniștit și împlinit.”

4. Menirea nu este una și aceeași cu activitatea sau domeniul de activitate...

...chiar dacă orice menire implică activitate într-un anumit domeniu sau în mai multe domenii. Trebuie să facem o distincție. Am auzit adesea: „Rostul meu este să fiu dansator.” „Vocația mea? Programator.” „Menirea